

**Prof. dr hab. Stefan Horoszkiewicz – Dziekan Wydziału
Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego
w roku akademickim 1923/1924**

Lekarz, patolog sądowy, psychiatra. Urodził się 12 VII 1874 r. w kultywującej patriotyczne tradycje rodzinie Józefa, inżyniera kolejowego, i Olgi z domu Werner. W 1892 r. rozpoczął naukę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie w 1898 roku uzyskał stopień doktora. W 1902 r. zdał egzamin dla lekarzy rządowych w Galicji. W 1904 r. habilitował się, w 1909 r. został profesorem nadzwyczajnym Uniwersytetu Jagiellońskiego, a w 1921 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

Pracę naukową rozpoczął w Zakładzie Anatomii Patologicznej, a kontynuował pod kierunkiem profesora Leona Wachholtza w Zakładzie Medycyny Sądowej UJ. Kilka lat poświęcił na badanie zagadnienia śmierci z powodu utonięcia. Po publikacjach dotyczących zmian w narządzie oddechowym u topielców otrzymał stopień doktora habilitowanego. Odbił również praktykę szpitalną na oddziałach: chirurgicznym, chorób wewnętrznych, chorób nerwowych i umysłowych w Krakowie. Następnie udał się na staż zagraniczny, pracował w zakładach medycyny sądowej w Paryżu i w Berlinie. W latach 1909–1914 zajmował stanowisko profesora nadzwyczajnego UJ i prowadził ćwiczenia z zakresu patologii i medycyny sądowej. Po wybuchu I wojny światowej został powołany do armii austriackiej i służył na froncie w, a następnie objął stanowisko ordynatora oddziału chorób nerwowych i umysłowych kolejno Szpitala Garnizonowego w Krakowie i Szpitala Helclów, którego w 1918 r. został komendantem.

W 1921 r. zorganizował i objął Katedrę Medycyny Sądowej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego, wyodrębniając w jej strukturze nowoczesne pracownie: serologiczną, kryminalistyczną i chemiczną. W krótkim czasie nawiązał liczne kontakty z sądami i walnie przyczynił się do rozwoju orzecznictwa sądowno-lekarskiego w Wielkopolsce. W roku akademickim 1923/1924 pełnił funkcję dziekana Wydziału Lekarskiego. W 1939 r. opuścił Poznań i przeniósł się do Lwowa, a następnie do Krakowa, gdzie został kierownikiem Polskiego Komitetu Opiekuńczego na powiat krakowski oraz prowadził pracownię analiz lekarskich. W wyniku tragicznych przeżyć wojennych podupadł na zdrowiu. Mimo trudności, w dalszym ciągu angażował się w życie Komitetu Opiekuńczego organizując szpitale dla ludności uciekającej z Warszawy po powstaniu w 1944 r.

Był autorem 29 prac naukowych z zakresu medycyny sądowej.

Zmarł 12 III 1945 r. w Krakowie.